

Arrest

nr. 167 389 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 januari 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 januari 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 12/08/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 2 oktober 2015 van 8.41 uur tot 12.00 uur. Uw advocaat Meester Saartje Maria Demeersseman was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 3 maart 1991 in Adhamiya (Bagdad) geboren, waar u sindsdien ook woonde. U bent een soenniet van Arabische origine.

Sinds 2003 baatte uw vader een restaurant uit in de sjiitische wijk Ur (Bagdad) samen met een sjiitische vriend. U hielp hem daar. Rond 2007, ten tijde van het sektarische geweld, had een bende het plan opgevat u te ontvoeren. De sjiitische zakenpartner van uw vader kon toen zijn invloed aanwenden om dit plan te verijdelen.

In 2009 behaalde u uw diploma van de twaalfde graad in Sharjah (Dubai). Nadien keerde u terug naar uw huis in Adhamiya.

U zette zich sindsdien in voor goede doelen en zat in een boekenclub waarin gediscussieerd werd over historische onderwerpen. In het kader hiervan bent u in 2012 naar de TED-conferentie in Bagdad geweest. De eerste minister Nouri Al Maliki was daar aanwezig. Achteraf beledigden soennieten u omdat u op dezelfde plaats aanwezig was als Al Maliki. De sjiieten beledigden u ook omdat zij jaloers waren omdat u als soenniet wel contact had kunnen hebben met de premier en zij niet.

Sinds in mei 2014 de Islamitische Staat (IS) de macht had overgenomen in Mosul werden jullie door sjiieten bedreigd en beledigd. Uw moeder heette immers Al Mowsul. Er werd jullie verweten dat uw ooms terroristen zouden zijn die onschuldige sjiieten vermoorden in Mosul. U vreesde dan ook steeds aan controleposten van het leger te worden gearresteerd. Op een dag had u uw identiteitskaart niet bij toen u zo'n controlepost passeerde. U had wel uw studentenkaart bij. Het kwam tot een discussie, maar uiteindelijk mocht u toch doorgaan zonder te worden gearresteerd. Ook uw vader werd een keer tegengehouden bij een controlepost. Hij werd meegenomen naar het politiekantoor, maar zijn sjiitische zakenpartner regelde onmiddellijk zijn vrijlating. De leden van de sjiitische milizie 'asaib ahl al haq' kwamen verschillende keren bij jullie in het restaurant eten, zonder te betalen. Jullie maakten hiervan geen probleem.

Op een dag was u niet aanwezig in het restaurant toen leden van asaib ahl al haq bij uw vader om een donatie kwamen vragen. Uw vader gaf 6000 dollar, denkende dat dit geld bestemd was voor de diesel die jullie nodig hadden voor jullie generator omdat de persoon aan wie hij het geld gaf de neef was van jullie dieselleverancier. Enkele dagen later kwamen diezelfde personen terug in het restaurant langs. Dit keer was u wel aanwezig, uw vader was toen thuis. Ze eisten wederom een donatie. U weigerde hen te betalen en de discussie onttaarde in een gevecht. U slaagde er uiteindelijk in hen uit het restaurant te zetten. Diezelfde avond werden flietsgranaten naar het restaurant gesmeten, waardoor de ruiten beschadigd raakten en een werknemer een stukje glas in zijn been kreeg. Van toen af werd u bedreigd door asaib ahl al haq, onder andere via Facebook. Een drietal dagen later kreeg u een bericht van een onbekend nummer. Ze gaven u te kennen dat u niet meer naar Ur mocht gaan. U ontving tevens verschillende dreigbrieven van asaib ahl al haq. Uit degene die u hiervan voorlegt kon worden opgemaakt dat u gedood zou worden als u binnen de vierentwintig uur Bagdad niet zou verlaten hebben. Na twee dagen was er nog niets gebeurd, u ging er dus van uit dat het een leugen was. Toen u op een dag op de Mamoun universiteit was, waar u studeerde voor elektronisch ingenieur, werd u aangesproken door een meisje. Ze zei u dat de mensen die het bevel hebben niet blij waren met hetgeen u in het restaurant deed en dat u zich zou moeten gaan verontschuldigen op hun bureau. U vreesde dat u niet levend zou terugkeren als u daar naartoe zou gaan. U stopte met uw studies toen u via de website van de universiteit vernam dat ze het volksleger 'hashd al shabi' steunden door de studenten te verplichten bloeddonaties te laten doen. U weigerde hieraan mee te werken. Op een dag probeerden leden van asaib ahl al haq een bom onder uw auto te installeren. Een buurtbewoner betrapt hen en slaagde erin hen weg te jagen. Enkele dagen later, rond september 2014 werden twee van uw vrienden van de boekenclub gedood toen ze met uw auto onderweg waren.

In november 2014 stopte u met uw werkzaamheden bij het restaurant. De dag voor uw vertrek uit Irak was er inspectie bij u in de buurt. Aangezien u gezocht werd, hebt u een nacht bij een vriend in Adhamiya verbleven. U vertrok dan eind november 2014 met een visum naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U werkte daar gedurende een jaar en probeerde van daaruit een visum te krijgen voor Griekenland, hetgeen u niet lukte. De personen die u bedreigden kwamen verschillende keren bij u thuis langs op zoek naar u. Uw vader zei dan dat u in Erbil verbleef. Uiteindelijk kwamen ze op de hoogte van het feit dat u uit Irak was vertrokken.

Midden mei 2015 vonden incidenten plaats in Adhamiya toen de sjiieten op pelgrimstocht naar Khadamiya passeerden. Er werden toen verschillende auto's en huizen in brand gestoken. Deze mensen werden geleid door een zekere Al Ghazal Hamoudi, afkomstig van Ur, behorend tot asaib ahl al haq en oud-werknemer van het restaurant, dewelke u had ontslagen omdat hij niet goed werkte. U parkeerde vroeger uw auto nooit aan uw eigen huis zodat de leden van asaib ahl al haq niet konden weten waar u precies woonde. Het huis waarbij u uw auto het meest parkeerde en waar op dat moment een gelijkaardige auto geparkeerd stond, werd in brand gestoken omdat ze dachten dat dit uw huis was.

Op 22 juni 2015 kwam u in België aan en u vroeg hier asiel aan op 23 juni 2015. Een vriend van u ging documenten van u bij uw familie ophalen, nadien werd hij bij een checkpoint gestopt en vonden ze uw documenten. Hij werd gedurende drie dagen vastgehouden en gefolterd. Ze gaven de documenten niet terug. Gelukkig waren het slechts kopieën. Na zijn vrijlating ging hij terug naar uw vader en stuurde de originele documenten op. Momenteel wordt het restaurant enkel door de vriend van uw vader opengehouden, uw vader heeft zijn deel van de zaak aan hem overgelaten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 24/11/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 25/11/08), een foto van uw school in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), een certificaat van goed gedrag van uw school in de VAE, een gelijkstellingsattest van uw diploma, een reçuutje van de betaling van de aanvraag voor uw gelijkstellingsattest, een attest van uw school in de VAE, een vertrouwelijkheidsverbintenis van uw werk in de VAE, uw werkcontracten van in de VAE en de weigering van uw visumaanvraag voor Griekenland. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort (d.d. 26/11/08), het paspoort van uw moeder (d.d. 19/2/12), het paspoort van uw vader (d.d. 24/2/10), het nationaliteitsbewijs van uw moeder (d.d. 13/7/11), het nationaliteitsbewijs van uw vader (d.d. 13/7/11), de identiteitskaart van uw moeder (d.d. 27/9/11), de identiteitskaart van uw vader (d.d. 13/7/11), de identiteitskaart van uw verloofde (d.d. 17/7/06), twee voedselrantsoenkaarten, een woonstkaart, een dreigbrief, een Facebook post, een print van de website van de universiteit en internetartikels.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bedreigd zou zijn door asaib ahl al haq omdat u soenniet bent en geen geld wilde doneren aan hun organisatie. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u ervoor koos legaal met uw paspoort en na het verkrijgen van een visum via de luchthaven van Bagdad te vertrekken (CGVS p.2, 8-9). De keuze om legaal te vertrekken valt moeilijk te rijmen met uw voorgehouden vrees voor asaib ahl al haq. U verwijst naar de machtige en invloedrijke positie van deze militie om uw vrees kracht bij te zetten. U verklaart dat ze gesteund worden door de autoriteiten en mensen hebben in de luchthaven (CGVS p.11, 19). Dat u er in zulke omstandigheden voor zou opteren legaal het land te verlaten via de luchthaven is niet geloofwaardig. Op die manier stelde u zichzelf immers bloot aan een ernstig risico. Dergelijke handelswijze doet vermoeden dat u in werkelijkheid niets te vrezen hebt van asaib ahl al haq, noch van de Iraakse autoriteiten. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat jullie reeds jarenlang een restaurant openhielden in een sjiitische wijk. Jullie hadden sjiitische werknemers en overwegend sjiitische klandizie. Jullie zouden daar nooit eerder problemen hebben ondervonden (CGVS p.6-7). Nochtans waren in de periode 2006-2007 hevige sektarische spanningen in Irak. Van die periode haalt u enkel aan dat er een plan was om u te ontvoeren, maar dit zou zijn verijdeld dankzij de tussenkomst van de sjiitische partner van uw vader. Nadien hielden jullie het restaurant nog jaren probleemloos open (CGVS p.15-16). Dit kan dus alvast niet meer aanzien worden als een reden waarom u actueel een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren.

Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door incoherenties die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u enerzijds beweert dat uw bedreigers niet wisten welk huis het uwe was en daardoor een verkeerd huis in brand staken (CGVS p.19), terwijl u anderzijds verklaart dat uw regio gemonitord werd door hen en dat ze zelfs verschillende keren bij u thuis naar u kwamen vragen (CGVS p.11). Dit is bijzonder eigenaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Ook over hoe ze dan uiteindelijk bepaalden welk huis in brand te steken, legt u overigens afwijkende verklaringen af. U zegt eerst dat ze dit deden bij het huis waar u vroeger uw auto steeds parkeerde. Onmiddellijk daarna verklaart u dan weer dat er voor een van de huizen een auto stond zoals de uwe en dat ze daardoor dachten dat u daar aanwezig was (CGVS p.19). Dit is echter zeer bevreemdend daar uw auto eerder al in beslag zou zijn genomen nadat hij werd beschoten toen uw vrienden ermee rondreden (CGVS p.13). Dergelijke inconsistente verklaringen laten weinig ruimte over om nog enig geloof te hechten aan uw verklaringen.

Voorts vielen tevens enkele vaagheden in uw verklaringen te bemerken. Zo slaagt u er over het algemeen niet in concrete data te geven van de vervolgingsfeiten die u aanhaalt (CGVS p.12-15). Dergelijke vage verklaringen roepen ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. U beweert dat u niet goed bent in data, mede doordat u depressief bent en nachtmerries hebt. U zou hiervoor naar een psychiater zijn gegaan. U legt hiervan geen attest voor. U zou bovendien slechts een keer bij hem op visite zijn geweest. Nadien bent u overgeschakeld op cannabisgebruik (CGVS p.14, 18). Dit kan

allerm minst overtuigen van het feit dat u werkelijk een ernstige psychologische problematiek ondervindt. Temeer daar u andere data wel probleemloos kunt opgeven, zoals bijvoorbeeld uw geboortedatum, de datum waarop Islamitische Staat (IS) Mosul binnenviel, wanneer u Irak verliet en wanneer u in België aankwam (CGVS p.2, 19-20). Hierdoor rijzen aldus wederom twijfels bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast haalt u slechts één concreet voorbeeld aan van een ander door soennieten uitgebaat restaurant dat recent problemen ondervond in Ur. Dit zou zijn gebombardeerd in de periode dat IS de controle nam in Mosul. U weet echter niet of aan hen ook een gelddonatie werd gevraagd. Bovendien hebt u hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.16). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Opmerkelijk is ook dat u na de problemen in het restaurant nog bleef werken tot november 2014, ondanks het feit dat u gewaarschuwd werd daar niet meer te komen (CGVS p.7, 12, 15, 20). Nochtans zou meer omzichtigheid kunnen worden verwacht wanneer u werkelijk een gegronde vrees zou hoeven te koesteren. Dat u bleef verder doen, roept dan ook verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid en gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Bovendien verblijven uw ouders en twee zussen momenteel nog steeds op hetzelfde adres in Adhamiya. Wanneer naar hun situatie gepeild wordt, vermeldt u enkel de gezondheidsproblemen van uw ouders, met uw zussen zou het goed gaan (CGVS p.4). Dit wijst er allerm minst op dat u bij een eventuele terugkeer geïnterviewd zou worden.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat de beledigingen die u zou hebben ontvangen na uw deelname aan de TED-conferentie onvoldoende zwaarwichtig zijn om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt immers zelf aan dat dit niet echt serieus was (CGVS p.6). Uw vrees omwille van de strenge controles aan controleposten is tevens onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt wat dit betreft voor u persoonlijk slechts één incident aan. U werd tegengehouden en had op dat moment geen identiteitskaart bij. Uiteindelijk mocht u toch gewoon passeren (CGVS p.10-11). Zoals hierboven reeds werd aangehaald duidt het feit dat u op legale wijze Irak verliet er tevens op dat u geen vrees hoeft te koesteren ten opzichte van de Iraakse autoriteiten (CGVS p.8-9).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u geen overtuigende bewijsstukken voorlegt die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zouden kunnen ondersteunen. U legt in dit verband immers slechts een kopie van één dreigbrief neer, hoewel u er vele zou hebben ontvangen (CGVS p.17). Een kopie is gemakkelijk te manipuleren en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd. Van uw bedreigingen via Facebook legt u niets voor, u zou immers geen toegang meer hebben tot uw account (CGVS p.11). De Facebook-post en de internetartikels die u voorlegt gaan over feiten die plaatsvonden in Adhamiya nadat u vertrokken was en zeggen niets over uw persoonlijke situatie. De print van de website van de universiteit geeft enkel weer wat de daar gangbare praktijken zijn en zegt dus niets over het feit dat u al dan niet vervolgd zou worden (CGVS p.10). Van de arrestatie en marteling van uw ene vriend en van de dood van uw twee andere vrienden legt u geen bewijsstukken voor. Hetzelfde geldt voor de poging een bom onder uw auto te plaatsen.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft, met name uw originele identiteitskaart (d.d. 24/11/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 25/11/08), de foto van uw school in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), het certificaat van goed gedrag van uw school in de VAE, het gelijkstellingsattest van uw diploma, het reçuutje van de betaling van de aanvraag voor uw gelijkstellingsattest, het attest van uw school in de VAE, de vertrouwelijkheidsverbintenis van uw werk in de VAE, uw werkcontracten van in de VAE, de weigering van uw visumaanvraag voor Griekenland en de kopieën van uw paspoort (d.d. 26/11/08), het paspoort van uw moeder (d.d. 19/2/12), het paspoort van uw vader (d.d. 24/2/10), het nationaliteitsbewijs van uw moeder (d.d. 13/7/11), het nationaliteitsbewijs van uw vader (d.d. 13/7/11), de identiteitskaart van uw moeder (d.d. 27/9/11), de identiteitskaart van uw vader (d.d. 13/7/11), de identiteitskaart van uw verloofde (d.d. 17/7/06), de twee voedselrantsoenkaarten en de woonkaart, kan nog worden vermeld dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit, gezinssituatie, herkomst, opleiding en werkzaamheden bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert voorafgaand aan dat zijn verklaringen die werden afgelegd in het Engels niet in afdoende mate werden genoteerd in het Nederlands door de “*protection officer*” gedurende het CGVS-interview. Hij is van mening dat over de inhoud van de genoteerde verklaringen kan worden gediscussieerd, maar het staat in elk geval vast niet alles werd genoteerd, aangezien in het CGVS-gehoorverslag zeer veel beletseltkens voorkomen (‘...’). Hij stelt dat hij van nature een snelle prater is en dat hij zijn verklaringen aan een hoog tempo heeft afgelegd, zodat de “*protection officer*” niet alles even snel kon typen voor het gehoorverslag. Hij vraagt daarom dat hij opnieuw gehoord wordt, waarbij hij deze keer de bijstand van een tolk Arabisch vraagt.

2.1.2. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie.

Hij is van mening dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en gaat in op de motivering van de bestreden beslissing, met name (1) het legaal vertrek uit Bagdad, (2) het restaurant in een sjiitische wijk, (3) vermeende incoherenties inzake zijn huis en de bepaling van zijn huis, vermeende vaagheden omtrent data en zijn laconieke houding, zijn houding na de dreigementen, met name zijn verdere tewerkstelling, de actuele verblijfsplaats van zijn ouders en zussen, (4) de voorgaande problemen op de TED-conferentie en bij de controleposten en (5) de reeds neergelegde documenten en de bijkomende documenten.

2.1.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en zijn herkomst door verweerder niet worden betwist. Tevens stelt hij dat mensen uit Bagdad tot begin september 2015 subsidiaire bescherming kregen. Sedert oktober is dit niet langer het geval. Nochtans blijkt uit de informatie van verweerder niet dat de veiligheidssituatie sedertdien in gunstige zin is gewijzigd. Verzoeker citeert uit de informatie van verweerder. Volgens hem is de wijziging in het beleid van de Commissaris-generaal niet te verantwoorden. Verzoeker verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat in Irak, Bagdad de meeste slachtoffers vallen. Hij vervolgt:

“Vele persberichten tonen het dagelijkse geweld in de Iraakse hoofdstad aan. Dagelijks vallen er gewonden en/of doden bij daden van terreur, sektarisch geweld, criminele daden...”

De plotse koerswijziging van verweerder is wellicht eerder te verklaren door de grote getale Iraakse vluchtelingen die sinds augustus 2015 naar ons land vluchtten én de politieke visie dat de “quota” voor Iraakse vluchtelingen bereikt is.

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, heeft de heer Theo FRANCKEN, Staatssecretaris voor Migratie, een rondschrift gestuurd naar alle Iraakezen (...)

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, werden Iraakse asielzoekers ingelicht omtrent het resultaat die komen zou. Het indienen van hun asielaanvraag dan wel de verderzetting van hun asielprocedure werd Iraakse asielzoekers ontraden.

Ten gevolge van deze brief hebben meerdere Iraakse asielzoekers hun hoop op een positieve beslissing verloren. Daarenboven werden/worden ze al bij de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met een willekeurig beleid (het al dan niet gehoord worden, het al dan niet doorsturen van hun dossier naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), dat tot frustratie en wanhoop leidde/leidt.

Dit gewijzigde politieke beleid – het viseren van de Iraakse asielzoekers, de ontradingcampagne – heeft vruchten afgeworpen. Meerdere Iraakse asielzoekers zijn vrijwillig teruggekeerd naar Bagdad. Iedere asielzoeker heeft echter zijn eigen persoonlijke reden om enerzijds asiel aan te vragen en anderzijds afstand te doen van hun asielaanvraag. In het administratief dossier van verweerster is geen informatie met betrekking tot deze redenen van afstand van asielaanvraag terug te vinden. Waarom zijn de Iraakse asielzoekers vrijwillig teruggekeerd? Omdat ze hun familie misten en omdat ze geen hoop op een positieve beslissing meer hadden? Omdat ze een andere oplossing tot veilig leven zouden zoeken? Omdat ze in de nabijheid van een ziek familielid wilden zijn? Omdat ze gewoon met de vluchtelingenstroom zijn meegekomen zonder een echte reden voor hun vlucht? Omdat ze zelf tot de militie behoren die gewoon even Europa wilden bezoeken? Zonder informatie over de persoonlijke redenen van de vrijwillige terugkeerders, kan niet aanvaard worden dat dit ‘een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffers te zijn van willekeurig geweld.’

De politiek had reeds op 22 september 2015 een beslissing genomen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moest volgen. Ondanks het feit dat werd vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers in 2015 constant is gebleven, moest het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen ten aanzien van Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad anders motiveren in die zin dat er geen bescherming meer geboden wordt op grond van het nog steeds aanhoudende willekeurig geweld.

(...)

Is voor een wijziging in het asielbeleid geen ware wijziging in de veiligheidssituatie noodzakelijk? Neigt een plotse wijziging van het asielbeleid zonder wijziging in de veiligheidssituatie niet naar willekeur? In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat ‘het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico’s, niet is stilgevallen’. Dit argument kan de beslissing tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet ondersteunen. Uit het rapport ‘COI Focus, Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad’ van Cedoca dd. 6 oktober 2015 blijkt immers dat ‘zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stil (viel)’ (pagina 20). Het niet stilvallen van het openbaar leven is aldus geen parameter voor de veiligheidssituatie en de risico’s voor de burgers in Bagdad, Irak.

De Belgische asielinstanties moeten in principe in alle objectiviteit en in alle onafhankelijkheid kunnen oordelen of een persoon al dan niet internationale bescherming behoeft, of er in een bepaalde regio al dan niet sprake is van willekeurig geweld. De beslissing van verweerster dd. 14 oktober 2015 kan niet objectief en onafhankelijk genoemd worden, verweerster voert het politieke beleid van staatssecretaris Theo Francken uit, zijnde een beleid dat er op gericht is de vluchtelingenstroom vanuit Irak naar ons land stop te zetten (cf. brief dd. 22 september, boodschappen via facebook), hoewel Iraakezen uit Centraal-Irak nood hebben aan een beschermingsstatus.

Hoeveel dodelijke burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers?”

2.1.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: het CGVS-gehoorverslag (stuk 3), twee arrestatiebevelen (stuk 4 en 5) en algemene informatie inzake de situatie in Bagdad (stuk 6-8).

2.1.5. Bij aanvullende nota van 2 april 2016 legt verzoeker de volgende stukken voor: vertaling van de twee arrestatiebevelen (stuk 9-10), een verslag van psychotherapie (stuk 11), een voorschrift voor medicatie (stuk 12), een rapport “Second report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015)” van de VN Veiligheidsraad van 26 januari 2016 (stuk 13) en een rapport “Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015” van de VN (stuk 14).

2.2. De Raad gaat vooreerst in op de vraag van verzoeker om opnieuw gehoord te worden door de Commissaris-generaal, waarbij hij deze keer de bijstand van een tolk Arabisch vraagt, omdat het CGVS-gehoorverslag niet volledig is. Het CGVS-gehoorverslag, dat niet voor akkoord wordt ondertekend door verzoeker, maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Het geniet niettemin, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Wanneer verzoeker wenst te bewijzen dat hetgeen in het gehoorverslag werd neergeschreven, op een andere manier door hem werd gezegd of er stukken zouden ontbreken, dan moet hij deze beweringen evenwel ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, zoals bijvoorbeeld welke van zijn verklaringen foutief werden vertaald, neergeschreven of zelfs zouden ontbreken. Het feit dat verzoeker zich *in casu* beperkt tot de loutere bewering dat het gebruik van een beletselteken hierop duidt, is geenszins een voldoende reden. Hij werkt dit bovendien niet verder uit aan de hand van concrete gegevens. Het beletselteken heeft verschillende betekenissen, bijvoorbeeld het wijzen op een pauze in de verklaringen of het niet verder afmaken van een gedachtegang. De Raad treedt verweerder bij dat doorheen het hele gehoorverslag gebruik wordt gemaakt van het beletselteken, maar dit geenszins aantoon dat de Engelse vertalingen niet in voldoende mate werden genoteerd in het Nederlands. Het beletselteken is ook twee keer terug te vinden in de korte toelichting van de raadsman op het einde van het CGVS-gehoorverslag, waarbij bezwaarlijk verzoekers redenering kan worden toegepast (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 22). Uit het CGVS-gehoorverslag zelf blijkt ook niet dat dit onvolledig is, noch dat dit foutieve informatie bevat die niet toelaat om verzoekers asielaanvraag te beoordelen. Ook de redenering dat verzoeker een nieuw CGVS-interview in het Arabisch en niet in het Engels wenst af te leggen, vindt geen steun in het administratief dossier, aangezien verzoeker zelf aangaf dat hij een tolk Engels wenste tijdens zijn asielprocedure (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 15, "*verklaring betreffende de procedure*") en tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 22) en in het verzoekschrift bevestigt dat hij het Engels voldoende machtig is. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan het vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid van het CGVS-gehoorverslag en wordt verzoekers vraag verworpen.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.4. Wat, ten eerste, de motivering betreft dat verzoeker legaal is vertrokken, merkt de Raad op dat dit een overtollig motief betreft, zodat de kritiek op dit motief niet verder wordt onderzocht. Niettemin wordt verzoekers algemene geloofwaardigheid in het gedrang gebracht door zijn verklaringen over zijn paspoort. Hij had een paspoort afgegeven in Bagdad op 5 augustus 2008 (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 8). Hij verklaart dat hij met dat zijn vorig paspoort naar Turkije en Syrië is gereisd voor toerisme (CGVS-interview, stuk 8, p. 8). Hij reisde ook naar Abu Dabi om er te studeren en te werken en ook toen hij Irak verliet vooraleer hij zijn asielaanvraag heeft ingediend deed hij dat op een legale manier. Verzoeker kent aldus de waarde van zijn paspoort, zodat de Raad zijn verklaring dat hij het paspoort heeft achtergelaten bij de smokkelaar niet ernstig neemt (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 9; CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 8). Verzoeker kan zijn paspoort niet in origineel voorleggen, maar wel zijn identiteitskaart en zijn nationaliteitsbewijs, zodat de Raad van oordeel is dat verzoeker zijn paspoort bewust achterhoudt en dergelijke handelswijze doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Ten tweede, stelt verzoeker dat het niet correct is dat verzoekers familie jarenlang een restaurant openhield in een sjiitische buurt en dat zij nooit eerder problemen hebben ondervonden. Hij stelt dat zij eerder reeds problemen ondervonden en verwijst hiervoor naar het plan om hem te ontvoeren en naar het sektarisch geweld waardoor zijn familie enkele maanden in Mosul verblijf. Hierbij dient enerzijds te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen dateren van 2006-2007 en dus geenszins de aanleiding waren om het land te verlaten en een asielaanvraag in te dienen, zodat het ook niet nodig was hierover uit te wijden. Anderzijds zijn verzoekers verklaringen over een geplande ontvoering in 2007 vaag en deze ontvoering vond nooit plaats, zoals ook in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Verzoeker verklaarde van bij het begin van de asielprocedure uitdrukkelijk dat zij nooit problemen hebben gekend: "*Wij leefden en werkten daar al jaren en kenden nooit geen problemen met de Sjiitische inwoners. Vele leden van de milities kwamen regelmatig eten in ons restaurant.*" (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 2). Verzoeker erkent ook dat na ieder probleem de situatie telkens normaliseerde

en dat de zakenpartner van verzoeker een sjiit was een belangrijke factor was waarom zijn familie zich goed in de wijk kon integreren, wat enkel de motivering van de bestreden beslissing bevestigt dat verzoekers familie na het sektarische geweld gedurende jaren probleemloos een restaurant openhield in een sjiitische wijk, met sjiitische werknemers en overwegend sjiitische klandizie. Verzoekers toelichting is bijgevolg niet dienstig om de motivering van de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. Een loutere verwijzing naar algemene informatie dat de situatie sinds midden 2014 zou zijn verslechterd, laat niet toe vast te stellen dat verzoeker persoonlijk werd gevisieerd.

Wat het derde motief betreft, komt de Raad in het kader van het devolutief beroep tot volgende vaststellingen. Verzoeker verklaart tijdens het CGVS-interview dat hij hoger secundair onderwijs genoot in Dubai en dat hij heeft gestudeerd voor ingenieur aan de Mamoun universiteit in Bagdad van 2011 tot hij uit het land vertrok in 2014 (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 4-5). Dit is echter tegenstrijdig met zijn verklaringen afgelegd bij het begin van de asielprocedure, waarbij verzoeker nalaat te vermelden dat hij studeerde aan de universiteit (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 4). Verzoeker genoot een hogere opleiding en van hem wordt verwacht dat hij een correct inzicht kan geven waar en wanneer hij heeft gestudeerd en gewerkt. Over zijn werk in Dubai verklaart hij contractueel te zijn tewerkgesteld voor Media Watch in Dubai begin 2013, met een contract van een jaar (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 4-5). Verzoeker legt hiervan een originele werknemersovereenkomst neer, maar hieruit blijkt dat verzoeker op 31 juli 2012 dit contract heeft afgesloten voor een onbepaalde duur met ingang van 1 juli 2012 (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 13). Over zijn tewerkstelling in Dubai verklaart hij ook dat hij dit deed van begin 2014 tot midden december (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 7), terwijl deze periode overlapt met de periode waarin hij beweert de problemen te hebben gehad in Bagdad. Dergelijke discrepanties tussen zijn verklaringen en de stukken die verzoeker voorlegt doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Daargelaten bovenstaande vaststelling, komt verzoeker wat zijn tewerkstelling in het restaurant van zijn vader betreft niet verder dan de stelling dat hij er werkte tot hij uit Bagdad vertrok, maar hij kan niet zeggen welke dag zijn laatste werkdag was (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 6), terwijl de voorgehouden problemen in het restaurant de eerste aanleiding was om te vertrekken. Verzoeker komt niet verder dan dat hij denkt dat zijn laatste werkdag twee of drie weken voor zijn vertrek moet zijn geweest, zodat hij nog enkele maanden bleef werken in het restaurant. De chronologie van verzoekers verhaal is immers als volgt: de militieleden hebben geld gekregen van zijn vader na zijn verloofsfeest (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 12) dat plaatsvond in augustus 2014 (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 6; CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 4). Enkele dagen later kwamen de militieleden opnieuw naar het restaurant en eisten deze keer van verzoeker een donatie (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 2), enkele dagen later kreeg verzoeker de eerste bedreigingen (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 12 en 14) en probeerden ze een autobom te plaatsen onder zijn auto (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 2; CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 18). Enkele dagen later zijn verzoekers vrienden om het leven gekomen toen zij met verzoekers auto naar de carwash gingen wat hij in september 2014 situeert (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 12). Bijkomend dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker de dood van zijn twee vrienden niet heeft vermeld van bij het begin van de asielprocedure, wat toch op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Na het voorgehouden incident in het restaurant met de milities begonnen de vele bedreigingen, onder meer dat verzoeker binnen 24 uur of 2 dagen weg moest gaan (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 17). Toch bleef verzoeker nog enkele maanden in Bagdad, hij denkt eind november 2014 te zijn vertrokken naar Dubai (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 20). In het begin van de asielprocedure heeft verzoeker echter verklaart dat hij eind 2014 / begin 2015 Irak heeft verlaten (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 10). Dergelijke vage verklaringen doen *in casu* afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen die er zich die periode zouden hebben voorgedaan.

Verzoeker vestigt in zijn toelichting wel de aandacht op zijn soennitische origine. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2) aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar is en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Bovendien bevatten verzoekers verklaringen hiervoor tegenindicaties, zoals hij ook in zijn verzoekschrift opnieuw aangeeft dat zijn ouders en zijn zussen hebben geen problemen gekend en heeft verklaard dat zijn familie het goed stelt (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 4).

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen die de aanleiding waren van verzoekers vertrek uit Bagdad, kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden feiten die zich nadien zouden hebben afgespeeld waarbij verzoeker nog steeds zou worden geïnterviewd.

Wat het vierde motief betreft, merkt de Raad op dat verzoeker de motivering over de TED-conferentie bevestigt en dat zijn kritiek op de gebeurtenissen bij de controleposten niet strookt met zijn verklaringen. Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat hij stelt in het verzoekschrift, niet vermeld dat hij die ene keer dat het een intense controle was geld heeft moeten betalen vooraleer hij verder mocht (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 10-11).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

De neergelegde stukken in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist met de stelling dat hij niet wist dat hij een asielaanvraag zou indienen en daarom niet alle feiten kan staven met de nodige stukken, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De bij het verzoekschrift en door middel van een aanvullende nota neergelegde aanhoudingsbevelen van 4 mei 2015 en 7 oktober 2015, alsook het verslag van de psycholoog van 23 maart 2016 en een voorschrift voor medicatie kunnen het voorgaande evenmin ontkrachten.

Vooreerst wordt deze aanhoudingsbevelen met zijn foto van het "Supreme Court" van Bagdad slechts neergelegd in de vorm van een fotokopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Deze vaststellingen maken, tezamen met het gegeven dat dit stuk niet wordt neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen, dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan deze documenten. Uit de terecht aangehaalde informatie in de nota met opmerkingen van de Commissaris-generaal blijkt vooreerst dat corruptie in Irak wijdverbreid is en dat zulke Iraakse documenten eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten danig moet worden gerelativeerd. Opdat aan dergelijke stukken enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dienen zij bijgevolg te zijn neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Zij kunnen echter op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen.

Wat het attest van zijn psycholoog betreft, kan de Raad hieruit enkel afleiden dat verzoeker sinds zijn aankomst in België wordt begeleid "naar aanleiding van flashbacks, nachtmerries, weinig slapen, erg gespannen en zenuwachtig zijn, een gebrek aan vertrouwen in mensen." Gelet op de feiten die worden opgenomen onder de "contexten" van dit verslag blijkt dat verzoeker een heel andere asielrelaas heeft gebracht tijdens deze consultaties, aangezien verzoeker bij de psycholoog verklaarde dat hij maatschappij kritisch was in Irak en een leesclub is gestart die uitgroeide tot een sociale beweging. Het attest kan geenszins verzoekers geloofwaardigheid herstellen. Aan het voorschrift van 16 februari 2016 dat verzoeker voorlegt, kan de Raad geen enkel gevolg verbinden, aangezien verzoeker zelf aangeeft dat hij weinig therapietrouw is, zoals dit blijkt uit het feit dat hij cannabis is gaan gebruiken in plaats van de voorgeschreven medicatie (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 18) en ook in het attest van de psycholoog aangeeft dat hij in Irak de voorgeschreven medicatie van een dokter niet heeft gebruikt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele

situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn: "28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM 17 juli 2008, *N.A. t. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, § 115 ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 226, en EHRM 20 december 2011, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier

(Landeninformatie, stuk 12), als de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Verzoekers verwijzing naar een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km buiten de hoofdstad Bagdad, kan aan deze laatste vaststelling geen afbreuk doen. Hij toont hiermee en met de in dit kader aangehaalde informatie niet aan dat er in Bagdad geen gezondheidszorg voorhanden zou zijn. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdadstad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad. In dit kader kan overigens eveneens worden verwezen naar het feit dat verzoeker immers verklaart dat hij met zijn familie altijd in Bagdad heeft gewoond en dat zijn ouders en zijn zussen daar nog altijd wonen zonder problemen te hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 4).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen

om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal verder dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. De Raad merkt op dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De Commissaris-generaal heeft daarenboven niet de verplichting om te motiveren waarom het beleid gewijzigd wordt. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleidswijziging moet weergeven. De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen. Verzoekers ter gelegenheid van zijn beroep neergelegde algemene landeninformatie, met name de stukken 6 tot 8 van het verzoekschrift en stukken 13 en 14 van de aanvullende nota die informatie bevatten die in dezelfde lijn liggen van objectieve informatie van het administratief dossier, laten geen andere beoordeling toe van verzoekers situatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP